

ва отъ тѣхъ. Ние виждаме, докато едни отъ тия хвъркати гущери се извиватъ надъ морето, както днешнитѣ чайки, и дирятъ риба, други бавно газятъ плиткитѣ мѣста и търсятъ червеи, миди и разни дребни животни, като лакомо ги смачкватъ съ остритѣ си зъби. Трети отъ прѣстокрилитѣ, подплашени отъ нѣкой тѣхенъ врагъ, стоятъ почти неподвижни върху близката скала.

Щомъ като се налюбуваме на всички тия красавци, нека се отправимъ къмъ близката гора. По пътя ни има пространни ливади, а тукъ-таме мучурливи мѣста и блатата. За наше учудване и тукъ сжщиятъ свѣтъ и тукъ пълни господари сж пакъ влѣчугитѣ. Поразява ни тѣхната многобройность, тѣхното разнообразие и различния начинъ на животъ.

Нашиятъ погледъ неволно ще се спре върху *динозавритѣ* или *гущери* — *страшилища*. Това име, дадено на тоя видъ влѣчуги, едва ли подхожда за всички. Ние ще видимъ, че изъ локвитѣ газятъ малки динозаври, чиито ръстъ не надминава голѣмината на една котка. Тѣ сж доста стройни, лекоподвижни и никога нѣма да предизвикатъ у насъ чувство на страхъ и отвращение. Докато спокойно ги наблюдаваме, ето вижда се край близкото блато едно истинско чудовище. Грамадното му туловище се крепи на заднитѣ крака, груби и дебели, както краката на слона и рѣчния конь. Задъ тѣхъ дебела и доста дълга опашка, която съ единъ само ударъ би повалила човѣка на земята. Преднитѣ крака на този динозавръ сж както у кенгурото, но несравнено по-къси. Изтегнатата шия завършва съ продълговата глава съ две блестящи живи очи, които гледатъ насамъ-нататъкъ, дали нѣкога по-сиденъ неговъ събратъ не ще го изненада. Нѣколко отъ тия динозаври пѣкъ сънливо обхождатъ брѣга на блатото, други спокойно лежатъ върху тинята, а трети плаватъ въ водата, гуркатъ се въ нея, или се борятъ единъ съ другъ, за да си опитатъ силитѣ и коравитѣ зъби.